

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

26 tháng 04 năm 2009

Số 42

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nguyên lý của văn chương là sao ?
- 2) Phải làm sao mới có điển ?
- 3) Từ quang là gì ?
- 4) Tại sao con người hay ước vọng về tương lai ?
- 5) Sự kích động và phản động quá nhiều thì làm sao tháo gỡ ?
- 6) Tại sao có nhiều người tổ chức Đại Hội lại than mệt và nhức đầu ?
- 7) Đại Hội do ai tạo ra ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Nguyên lý của văn chương là sao ? Đáp : Thừa, điền hóa văn, chữ văn không hóa điền được, khi hiểu được điền thì nắm được nguyên ý của tác giả, thì khỏi bị mê và lầm.	2) Hỏi : Phải làm sao mới có điển ? Đáp : Thừa, tu thiền nhiều thì sẽ có điển, càng ngày càng rõ rệt hơn, cho nên Bé thường nói: “Biên cho lặng mình châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần”. Tức là thiền đứng đắn thì sự vận hành điện năng trong cơ tạng điều hòa, mới được êm ả phẳng lặng, thì sự sáng suốt mới được bộc lộ, lúc ấy tâm thức lui về thanh tịnh, mới có thần trí phán xét mọi sự kích động và phản động được, sự sống của nhơn sinh đều có đường lối mạch lạc rõ rệt.
3) Hỏi : Từ quang là gì ? Đáp : Thừa, từ quang là người nào cũng có, biết đau, biết thương là có từ quang, nhưng biết vận hành và tập trung thì nó sẽ được dồi dào hơn. Chúng ta có pháp tu thiền, giải trược và tập trung từ quang, càng ngày càng thanh nhẹ, nếu hành giả làm đúng theo lời chỉ dẫn thì tâm thức sẽ được mở, hiểu biết tự nhiên, tâm thức là tự nhiên và hồn nhiên, tức là đạo vậy.	
Ngày 22 tháng 08 năm 1991 4) Hỏi : Tại sao con người hay ước vọng về tương lai ? Đáp : Thừa, vì mắt mũi tai miệng đã nhận định sai cảnh đời là vĩnh cửu, cho nên ước muốn tương lai sướng hơn, đành quên chơn tâm là đời bất diệt. Loài người hay đưa ra nhiều lý luận khác nhau, nhưng rốt cuộc cũng buông xuôi ra đi, còn chơn tâm là tự thức, bất khả luận bàn, chỉ có tự tiềm tàng trong thanh tịnh mà thôi. Cho nên hay mê lầm, hay bỏ đạo này qua đạo khác, nhưng rốt cuộc cũng phải tự tu mà thôi.	5) Hỏi : Sự kích động và phản động quá nhiều thì làm sao tháo gỡ ? Đáp : Thừa, phải dứt khoát trở về với chơn tâm thanh tịnh, thì mọi việc sẽ được êm xuôi. Cho nên ban chấp hành tổ chức Đại Hội là có cơ hội nhận định rõ rệt, sau khi kích động và phản động sẽ được cơ hội lui về thanh tịnh rõ rệt hơn, làm việc thiện sẽ được sớm trở về thiên tánh.
6) Hỏi : Tại sao có nhiều người tổ chức Đại Hội lại than mệt và nhứt đầu ? Đáp : Thừa, vì họ còn cho ngoại cảnh là thật, cho nên họ cảm thấy dấy động tâm thân, lần lần hành pháp trở lại yên ổn, thì sẽ không ngán bất cứ tổ chức nào hết, vì đã thấy rõ khả năng khối óc và thiêng liêng là một, dụng từ bi làm sức mạnh thì sẽ không sợ sự dấn thân nữa. Vô quái ngại là vậy.	7) Hỏi : Đại Hội do ai tạo ra ? Đáp : Thừa, do tâm bạn đạo tạo ra sự hòa hợp cho chung.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thuyết Pháp

...
Rồi bây giờ các bạn lần lần thức tỉnh, thế giới này có phải con người tạo không? Không có được, cái gì nó sắp đặt ở bên trên có hết trời, mà chúng ta tu cỏi mở về cái thanh điền bộ đầu, mà nó chuyển hoá thì nó phải động điền. Điền động điền thì nó gom trụ trong cái sự kích động, nghịch cảnh như tôi vừa giải ở bên trên. Cho nên những người tu Vô Vi hồi nào tới giờ tôi không có chuyện đó, mà bắt đầu tu cái này, sao tôi thấy lộn xộn nhiều quá đi, tự nó đem cái thanh lên thì nó phải đánh cái trực, mà cái trực nó rơi xuống thì nó đụng chạm với cái trực. Việc này tới, việc kia tới, mình phải giải quyết chứ không có thể lười biếng như xưa nữa, không có thể buông xuôi như hồi xưa nữa không được, nó cứ theo bên hoà, trong cái lúc soi hồn nó cũng hiện ra những cái cảnh đó, giận ai cũng hiện ra thì bạn phải giải quyết, từ cái đó là bạn tiến, trực tiếp học giải trực tiếp hết thấy, rồi nó mới mở ra cái minh triết cho bạn. Còn nếu mà bạn không có động chạm về cái đường lối đó, thì không bao giờ mà bạn biết minh triết là gì.

Cho nên chúng ta đi tắt thì nó phải dụng độ mau, và nếu mà chúng ta đi kêu bằng chênh mảng ở thế gian, thì không bao giờ gặp cái chuyện đó, nhưng mà chậm lắm một kiếp gặp mấy món đã đủ, la làng, còn cái này gặp triền miên nhưng mà không ngán. Cho nên những các bạn mà tu nhẹ chừng nào, thì thấy gặp nhiều, thấy nhiều cái cảnh nghĩa là có thể xé tim, có thể học máu lặn, bức tức ghê lắm, nhưng mà rốt cuộc chúng ta nhờ cái pháp tu hành này, rồi nó sẽ đi tới cái chỗ kêu bằng giải quyết lấy mình, mở tâm mở trí. Nhờ cái thanh tịnh mà biết cái sự động loạn có thể gây những cái chuyện sai lầm cho ta không, không có được cái gì tốt hết thấy. Cho nên chúng ta mới hướng thượng tiến về cái phần thanh thân ở bên trên, và nhiều người ban đầu tu, nói tôi tu cầu cho tu bình an thôi, không có muốn tiền bạc này kia, kia nọ, nhưng mà tu tới thế thời gian đó nó tới, nó tới cho bạn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, rồi tiền bạc này kia, kia nọ đủ thứ, rồi bạn dòm lại, tại sao hồi đó tôi không muốn mà bây giờ nó lại có, và cái có này sau này nó sẽ đi đâu. Cho nên chúng ta đừng có trông, trực tiếp thử tâm, nếu chúng ta có tôn trọng cái đó hơn không? Cái đó tiền bạc là ngũ hành đại diện ngũ hành, mà chúng ta có để nó lên trên hết không? Bởi vì lúc khởi điểm chúng ta tu, cầu có ngày hai buổi là đủ rồi, nhưng mà bây giờ nhiều khi cái may mắn nó tới nhiều quá rồi bây giờ làm sao đây.

Đó là một cái đường lối để thử tâm, thử coi các bạn còn lệ thuộc với những cái đó không, nếu các bạn không có lệ thuộc cái đó, là các bạn mới thực thi được cái từ bi bác ái đối với gia đạo, đối với bà con, đối với anh em, đối với nhân loại đều cởi mở trong cái lượng từ bi bác ái, hoà đồng chia sẻ lẫn nhau, nó mới tiến được, chứ không phải là đưa tới rồi để cho bạn cũng cố, rồi trở lại cái chuyện hồi xưa đâu. Nếu mà các bạn có tiền tu rồi nhẹ nhàng, rồi làm ăn dễ dãi có tiền, rồi các bạn đi hành hạ những người hạ cấp là các bạn sai. Còn cái này là thử tâm các bạn, để các bạn hiểu cái quy luật của ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tự tan bằng cách nào, rồi tới lúc đó các bạn mới bỏ hết, không có bao giờ các bạn nhớ tới cái vấn đề đó, thì các bạn mới đi tới siêu phàm, đến cũng được mà không cũng xong, thì các bạn mới thấy là cái pháp, cái giá trị của cái pháp này nó đem bạn tới cái chỗ bến giác. Bạn ở trên cao bạn dòm xuống sự di chuyển của tiền tài, là của ngũ hành nó biến hoá bằng cách nào, thành ra cái sự kiểm soát đó, nó không phải là cái khối người làm được, nhưng mà nó có cái khối Địa Tiên về thiên liêng đang quản lý những cái phần đó. Con người trước kia nghèo cái tánh họ khác, bây giờ họ giàu cái tánh họ khác, rồi họ thay đổi nhiều cái mà họ đi xuống hồi nào họ không hay, phải họ muốn, họ không muốn, bởi vì họ hồi chớ, hồi nhỏ tới lớn ông bạn có sắp đặt đi tới cái ngày mà vinh hoa phú quý như vậy không? Không ! Bạn có tính ngày nào mà bạn được bao nhiêu triệu vậy không? Không ! Nhưng mà tới hồi đó là nó điều khiển bạn, nó xoay chuyển bạn, coi thử bạn chịu đựng được không, phong ba bão táp đến rồi, tiền tài cũng như là phong ba bão táp, bây giờ bạn chịu đựng được không? Nếu chịu đựng không được là bạn bị sa ngã bởi nó.

Cho nên tôi nói ở thế gian này, những người cướp giật của thiên hạ, kiếm được đồng tiền rất dễ dãi, nhưng mà rốt cuộc mang cái bệnh nan y. Chính chúng ta, bà con ở đây, trong cái sự liên đới của xã hội, chúng ta có thấy rồi. Mình có cũng nhiều người bạn tàn nhẫn mới có đồng tiền, lấy cái đồng tiền đó mang cái bệnh, thuốc phiện, xì ke tánh xấu đủ thứ, gây, vô khám ra khám đủ chuyện hết, mà ai hại, ai hại y, chính y đã hại y và thiếu bình tĩnh, không có tu luyện, không có sửa chữa cái khối óc tinh vi càng tinh vi hơn. Cho nên đảng này chúng ta được nhờ sửa hàng đêm, chúng ta bỏ cái lười biếng mà để sửa hàng đêm, thì đến lúc đó chúng ta thấy cái đó cũng như không có, nó đến bao nhiêu chúng ta kể cũng như chưa có cái gì hết, không có ăn chịu gì với chúng ta hết, đến cũng được mà đi cũng xong, không có cần chấp mê cái vấn đề đó. Cho nên chúng ta đi trong cái thanh thân cõi mở hơn người khác là vậy, trong cái thời cuộc hiện tại các bạn có nhiều người chưa tu động loạn ghê lắm, nhưng mà các bạn đã tu được ba năm sắp lên, các bạn thấy cái tâm các bạn định lắm rồi, bởi vì tôi đã vạch sẵn cái chương trình chết trước khi chết, hồn xa bản thể, nhưng mà hồn tôi vĩnh cửu bất diệt, tôi còn cái gì đau khổ nữa, tôi có cái thức giác rằng: Tôi tìm hiểu được rồi, tôi biết có ma quỷ, có thiêng liêng thì tôi cũng là thiêng liêng, làm sao tôi bị lệ thuộc bởi một cái chuyện kêu bằng vu vơ hiện tại được. Chết là cùng, tôi sẽ tiến tới cái nơi thanh cảnh để tự giải quyết, thì chúng ta mỗi đêm đang học đây, các bạn đang học đây, đang tự đi tiêu diệt cái trần tánh, mà đi tới sự thanh cao vĩnh cửu, thì các bạn còn lo những chuyện gì nữa. Cho nên ở xã hội chúng ta cũng phải đóng góp một phần, trong cái cộng đồng mà các bạn phát triển được cái thanh cao rồi, thì cái chuyện ô trược của tiền tài không có phải nhiều. Cho nên mỗi gia đình đều có những cái tai nạn hiện tại, kẻ ở đây đến, người ở kia, chỗ nợ đến nhờ đỡ chúng ta, chúng ta luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ, mỗi người làm một phần sự đóng góp cho cái xã hội nó tốt, cái đó là nên đóng góp, mà chúng ta có cái tâm bình thân tu là cao quý lắm, sẽ đưa ra một cách không có tiếc, nhưng mà bằng lòng chấp nhận giúp đỡ tất cả các giới nếu chúng ta có khả năng, thì các bạn tu càng tu các bạn thấy dồi dào tiền bạc, thanh điền các bạn càng ngày càng nhiều, lượng các bạn càng ngày càng rộng, các bạn bằng lòng giúp đỡ nhiều người thì cái hàng rào tình thương của các bạn càng ngày càng nói rộng ở thế gian, thì trong cái lúc thiên các bạn đâu có lo âu người ta phá quây.

Cho nên có nhiều cơ hội đến với chúng ta, để chúng ta thực thi, ta thoát ở trong lười trong mê của chúng ta chữ từ bi luôn luôn, nhưng mà chưa ai thực hành được. Tình trạng này chúng ta có cơ hội để thực hành, giúp đỡ tất cả những cái gì, nhu cầu chúng ta có thể giúp đỡ được, là chúng ta giúp đỡ. Cái đó là cái cao quý để cho các bạn thử, cái luân chuyển đó nó đi rồi nó lại, chớ nó không có mất của, của các bạn đâu. Cho nên chúng ta tu ở đây, chúng ta đã hưởng được cái phần thanh khí diễn ở bên trên, một cái kho vô tận, hơn người chưa đạt tới, vừa đời vừa đạo chúng ta đều có hết. Cho nên phải sớm thực thi cái từ bi chừng nào tốt chừng nấy, là chúng ta nói cho vắn tắt, nói cho dứt nét, nói đừng có nói vắn tắt nhiều, từ bỏ sự bi ai của nội tâm, thì cái tâm bạn rộng rãi, bạn từ bỏ sự bi ai đi. Bi ai là gì sợ mất của, sợ người ta ăn hết gạo của mình, bạn bỏ cái đó đi, thì bạn mới thực thi cái chữ từ bi chơn chánh được, từ bỏ cái sự bi ai lo âu đó đi, giúp là giúp, không nói đi nói lại, thì cái đường tu vừa đời vừa đạo luôn luôn tiến giải mạnh mẽ, dễ dãi, cởi mở và phát triển hoà đồng với Trời Đất. Nơi nào cũng là nơi của chúng ta đã có chân đứng rõ ràng, có Trời có Đất là có tình thương. Trời là Cha, Đất là Mẹ rõ ràng, ở góc nào chúng ta cũng có tình thương, thì chúng ta phải thực thi ngay cái tình thương mà chúng ta đang và đã được hưởng đây. Nơi nào chúng ta cũng không có thể rời Trời Đất được hết, không có rời thiêng liêng tánh, không có rời Cha Mẹ được, chớ chúng ta không có sợ mất, dù cho động loạn đến mấy, mỗi người chia tay đi nữa, chúng ta cũng vẫn còn giữ cái giếng mối tình thương của Trời Đất, thì nắm đó để mà tu, nhiên hậu mới tương ngộ dễ dãi. Còn nếu các bạn còn động loạn, tôi lo cho con, lo cho cháu, lo cho anh, lo cho bà con, lo cho vợ, lo lung tung, cái thời chia tay này rồi, thì các bạn còn động loạn thêm nữa, không có giải quyết được, nhưng mà các bạn hướng thượng, thấy rõ ràng là Trời Đất không xa bạn, thì những cái tình thiêng liêng đó nó không xa bạn, bởi vì bạn là một phần hồn vô sanh vô tử, thì những người đó cũng là một phần hồn vô sanh vô tử. Bạn tịnh thì bạn ngộ mà bạn động thì bạn xa. Bây giờ chúng ta đang tu trong cái pháp đi tới thanh tịnh rõ ràng, thì những phần đó nó tương ngộ trước mặt chúng ta chớ không đâu, mà đừng có theo về cái lối động loạn hồi xưa nữa, nói đi nói lại hoài làm cho các bạn mệt trí, mệt tâm, nhưng mà khi giải quyết không được việc gì hết, để lỡ cái cuộc đường tu tịnh của

chúng ta, rồi đổ thừa cho thời cuộc mà chúng ta tu không được. Cái pháp Vô Vi này thời cuộc chừng nào thì người tu càng tu mạnh chừng nấy, ta muốn sớm giải quyết cái cuộc đời thế gian, để tiến về cái thanh đạo ở bên trên, không sợ một cái trở ngại nào, không có ngăn một cái phong ba bão táp nào, chính cái phong ba bão táp của quá trình nội tâm của họ, họ đã dẹp lặn rồi, từ cụm mây này tới cụm mây kia đã dẹp rồi trong cái ngũ tạng, đã chuyển hoá trong cái ngũ sắc ngũ quang huyền sắc huyền quang, trong cái ngũ tạng và bộ óc con người, đã tự giải quyết được rồi, tự khai minh được rồi, thì chúng ta phải tiếp tục giải quyết tất cả những cái gì để cho nó hoà cảm, nó hợp với lưỡng nghi tự nhiên, Thiên Địa hợp hòa, thì cái tâm bạn mới đi tới đại định tiến giải rõ ràng như ban ngày. Cho nên các bạn đã cố gắng tu và tự đóng góp ý chí sửa lấy mình, là một chuyện cảm động Trời Đất chứ không phải là chuyện tầm thường đâu, không nên nói rằng: Tôi tới đây rồi tôi đi gặp ông Phật sống, rồi tôi ý lại nơi ông Phật sống giúp tôi cái gì, cái đó là tăng gia cái tham lam, làm sao tu được. Tới đây, tôi tìm cái ảnh hưởng của người hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, một cái miệng, để coi thử cái người đó nó làm cái gì mà nó được nhẹ nhàng. Tôi tìm cái đường lối đó tôi về tôi mở những cái sự thắc mắc tối tăm của tôi, tôi đánh đổ những cái trược ô của nội tâm tôi, rồi nhiên hậu tôi mới hoá giải những cái nghiệp chướng, căn duyên tiền kiếp tôi đã tham lam của thiên hạ. Ngày nay tôi mới giảng xuống trần, tôi chịu tôi phải gánh, tôi phải chấp nhận tôi phải làm thỉnh đi, để sửa lấy và tiến giải, chớ đừng có than thở với ai nữa. Nếu mà bạn than một tiếng là bạn đi xuống một lần, không có than một cái cảnh nào cũng là một bài học, và một bài để cho các bạn trả bài, thì chấp nhận lấy thâm kín, chết là cùng. Bạn nhớ rằng bạn tu để tự tiến giải, chớ còn tới đây mà các bạn còn muốn lợi dụng một người truyền pháp, hay là thiêng liêng, Phật xuống để độ tôi làm cái gì vô ích.

Bạn phải tiến gần Ngài thì bạn mới được thấy rõ ràng, bạn chứng minh phần nhẹ nó hòa cảm với nhẹ thì bạn hiểu, như bây giờ tôi vừa nói đây mọi người hiểu khác nhau, mà có người đồng nhẹ với tôi, đồng thanh tương ứng, người ta thấy một câu nói của tôi, người ta có thể hoá giải biết bao nhiêu câu trong tâm trạng của mọi người, và người ta có thể định rằng tôi đã nói ai và tôi mở cho ai, nếu mà người đó thanh tịnh rất rõ ràng. Đó, là phải do công năng công tu của mọi người không, còn nếu mà không lo cái công năng công phu của mọi người mà tu lên thì không có bao giờ mà tiến đạt được, mà mỗi người đều sẵn có, chớ không có phải là ai què mùa, ai thiếu sót, đã có một cái cơ quan tự động tinh vi, còn cái khối óc là có cơ quan tự động tinh vi, biết thuận hay là không, chấp nhận hay là bác, còn cái khối óc quyết định.

Thành ra cái khối óc đó mà các bạn chuyển hoá lên thượng tầng rồi, thì nó hoà đồng với cái đại lượng từ bi của Trời Đất, làm sao mà các bạn thua được. Các bạn càng ngày càng sáng suốt hơn chớ, đâu có tăm tối hơn được. Không có nên theo thời sự mà tự đè nén mình, gây sự đau khổ cho mình. Cho nên tôi thấy các bạn đã có tâm đến đây là người tự cách mạng lấy họ, và trong cái huyền diệu của họ, họ không có chịu lệ thuộc một ai, họ mới tới họ nghiên cứu cái pháp này, còn chịu lệ thuộc một ai, họ đi quỳ lạy trong am tự rồi, họ tới đây làm gì. Cho nên các bạn đã có cái đầu óc rất văn minh tự vệ, tự tiến, và chịu tìm hiểu, và chịu giải tiến các bạn mới tới đây nghiên cứu, chớ ở đây không đem cái món quà gì cho bạn có lợi hết, nhưng mà bạn thấy bạn lỗ không. Bạn lỗ đời rồi bạn sẽ lời đạo. Bạn chỉ bỏ tất cả những cái gì mà từ bao nhiêu năm nay, ở trong cái chuyển biến của tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục, mà các bạn đã thâm nhập quá nhiều, bây giờ bạn bằng lòng xả phước cầu bản, bỏ những bản tánh đó đi, có cả kho ở trong đó, xả thân cầu đạo luôn cái bản tánh bản thể thân yêu này mà bạn quên nó luôn, thì bạn lỗ chớ, đối với đời bạn lỗ, nhưng mà tới đạo thì bạn hoà cảm với thanh điền, đó là trường sanh bất tử. Sau cái lỗ nó đi tới cái lời, mà sau cái chết nó đi tới cái sống, chúng ta tu trong cái Pháp cải tử hườn sanh, trường sanh bất diệt của phần hồn. Cho nên sự thâm kín của mỗi bạn công phu đã thấy được ánh sáng, và thấy mình xuất ra đi đây đi đó, còn càng tu thì càng tới nữa, càng tu càng hoá giải đi tới cái đại định rồi, các bạn mới thấy là toàn năng, không sợ bất cứ những sự kích động nào và chẳng ai có thể hại ta được, trừ phi ta tự hại lấy ta.

Bây giờ chúng ta không bằng lòng lưu lại rồi làm sao, cho nên cái thanh tịnh là cái cao quý nhất. Tuổi trẻ cũng vậy nhiều bạn cũng tự đắc, muốn thấy những cái chuyện ảo thuật trước mắt không hà, mà không có chịu đi trong cái thanh tịnh sửa mình. Hỏi tại sao những lời từ bi của Đức Phật nói sơ sơ đơn giản nhưng mà

nhiều người nghe. Những nhà truyền pháp dùng thanh điển hoá giải những cái câu văn tự đơn giản vậy, mà nhiều người nghe thấy cảm giác nhẹ nhàng, mà tại sao chúng ta học hết sách, cận thị, ngày đêm coi sách nhưng mà ta nói không ai nghe. Ta đang bị kẹt rồi ta đâm ra muốn kêu người ta làm ảo thuật cho ta coi. Các bạn thấy ở thế gian những nhà văn sĩ học cao chừng nào họ có nói rằng, họ đập ngực nói ta đây là giỏi nhất không ? Họ học tới bảy tám chục tuổi, họ cũng còn nghiên cứu cái triết lý của Trời Phật, và vậy những người tu đi tới thanh tịnh, người ta bằng lòng làm cái ảo thuật cho mình xem không, chắc chắn là không có cái chuyện đó. Cho nên các bạn phải thức tâm tiến đồng với họ, rồi các bạn tìm cái thanh tịnh của nội tâm của bạn tự giải, rồi hai cái nó hòa đồng, đó là chúng ta mới đi tới cái thanh thoát tự tiến. Chớ đừng có bỗng bột thấy cái chuyện ảo thuật trước mắt rồi bị phỉnh, thôi miên cũng phỉnh được bạn, hát xiếc, ảo thuật cũng phỉnh được bạn. Cho nên chúng ta tuổi trẻ của thời đại, phải tự sửa mình, rồi mới không bị sự lôi cuốn của ngoại cảnh, và không bị sự đau khổ về tương lai của phần hồn. Cho nên nam phụ lão ấu, đều có một cái tánh đặc biệt khác thường hết, nhưng mà nam phụ lão ấu đều có sự thanh tịnh sáng suốt cũng khác thường hết, và chịu trở về với sự thanh tịnh sáng suốt khác thường của ta, thì chúng ta mới tiến đồng với tất cả, và đóng góp cho tất cả. Rồi cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 30/03/1975)

Vườn Thơ Bạn Đạo

KỶ NIỆM KSC “HỘI TỰ CHUNG VUI”

Những năm Đại Hội Á Châu,
Bangkok và Nước “Tượng Đầu Hải Sư”,
Bạn Đạo, thuần hóa từ từ,
Thâm sâu Đạo Lý Vinh-Hur: Luật Trời.
Hỏi đời sao quá tả toi!
Hỏi Trời sao quá nhiều người khổ đau?
Bắt nguồn từ Pháp nhiệm màu,
Phăng ra mới biết: Cạn sâu do mình.
Vô Vi khai triển giác minh,
Tâm làm, thân chịu, cực hình chuốc mang,
Thâm tu, thâm tiên, mở đàng,
Tiền thân gieo họa, vai mang kiếp này.
Vay rồi phải trả, luật xoay,
Biết rồi, tự giải, tự quày cho mau.
Vô Vi Pháp Lý, hồi đầu,
Nay chừ chung hội, chung tàu quy nguyên.
Vui trong tự giác, thức hiền,
Bắc, Trung, Nam hội, hợp duyên Cha lành.
Nhiều miền: Thôn xã, tỉnh, thành,
Nhiều người xa lạ, nay thành anh em.
Từ già chí trẻ, thành niên,
Về đây chung hợp, khắp miền Bắc Nam.
Theo Thầy TÁM: bớt khổ nần,
Lưu Thanh, khứ Trược, dẹp tan mê lầm.
Chấp trước: Loạn động thân tâm,
Vui trong đạo pháp: khởi mầm huệ linh,
Trào dâng chơn pháp, thức tỉnh,
Cứu người, cứu cả vạn linh trong ngoài,
Thân tâm an lạc, sáng ngời,
Nhớ hoài Kỷ Niệm: Vui chơi, Chung Thiên.
TUẦN CHÁU, đảo biển thăm duyên,
HẠ LONG, dấu tích danh truyền Năm Châu.
Lạc Hồng: con cháu về châu,
Nhớ Xuân Kỷ Sửu, cùng nhau hội về.

Sài Gòn, Hà Nội, Bến Tre,
Tiền Giang cho đến cuối về Cà Mau.
Bình Dương Cho đến Vũng Tàu,
Sống Chung Hội Tự, sắc màu Chung Vui.
Đoàn xe uồn lượn ngọt bùi,
Máy bay, đoàn hợp, chung vui năm ngày.
Hồ Tây thuyền dạo rồng bay,
Hà Thành một thuở: đón bầy con Nam.
GIÁC THỨC: mừng bạn rõ ràng,
Ơn Thầy nhớ mãi: Việt Nam quây mình,
Bình minh, ánh sáng Tâm Linh,
Vô Vi Thiền Pháp xây tình muôn Xuân ...

Tp. HCM, ngày 23-02-2009.

Kính Bái,

TRẦN KIÊN HOA

NGHE BĂNG THẦY

Ngày ngày nghe băng diễn Thầy
Phút giây tâm ứng, phút giây cảm hòa
Lời Thầy, thụ diễn âm ba
Diệu pháp huyền động, độ tha giáo truyền
Ý Hoà, tâm thức giác thiền
Cộng đồng pháp lực phá xuyên mê trần
Ơn Thầy, nặng nghĩa trọng ân
Chí tâm tu luyện trọn thân kiếp này
Nguyện theo chân lý của Thầy
Vô Vi Diễn pháp, dựng xây đạo đời
Người người hạnh phúc an vui
Nhà nhà an lạc, nơi nơi thái bình
Việt Nam Thánh địa hồi sinh
Đạo đồng nhân loại chơn linh Thánh trần.

TĐ. Phú Nhuận, 20-04-2009

Huệ Tâm (Thủ Đức)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 15 tháng 08 năm 1970

Trí ý chung hành tiến sửa tu
Hùng anh chẳng chịu sống đui mù
Sanh ly tử biệt do trời định
Thức tánh trùng tu thoát cảnh tù

Chuyên hành tự gắng sửa tu
Thân ta trí ý chủ mưu làm người
Vậy ta nên gắng tươi cười
Xét xem thể sự người người giành ăn
Kẻ khôn dụng trí gạt lần
Người ngu phải chịu chẳng gần được ai
Truyền cho những chuyện lầm sai
Xi măng làm thánh nhờ Ngài hộ cho
Tu đi tu lại tu mò
Phật tiên chẳng thấy chẳng dò được ai
Ngồi lý tu luyện hằng ngày
Trí không chịu xét thân này vẻ vang
Thời gian chẳng đợi chàng nàng
Già nua lần áp lại càng khó tu
Gắng tu đúng pháp mở đầu
Khai thông thanh điển hợp màu thiên cơ
Chuyển luân từng phút từng giờ
Ngồi đây xét đó tùy cơ chuyển hình
Sanh ly tử biệt lịch trình
Ai ai cũng phải tự mình vượt qua
Tự tu thức tánh mới là
Chơn hơn tự xét món quà Phật ban.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên